

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 387/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2011 predbežne prerokoval návrh P. K., C., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č.VP/21/11-K zo 6. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Návrh P. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 9. augusta 2011 doručený návrh P. K., C. (ďalej len „navrhovateľ“), na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č.VP/21/11-K zo 6. júla 2011.

Navrhovateľ žiadal, aby ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie a „*zvážil výšku udelenej pokuty vo vzťahu k miere porušenia povinností*“.

Navrhovateľ v návrhu okrem iného uviedol:

„Vo verejnej funkcii člena predstavenstva S. a. s. B. som pôsobil od 15. 1. 2007 do 28. 4. 2010. Z titulu tejto funkcie mi v zmysle ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. vyplývala povinnosť podať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov za roky 2007, 2008, 2009 a 2010. ...

Za rok 2010 som uvedené priznanie poslal s oneskorením tak, že bolo doručené do NR SR až 12. 4. 2011. Dôvodom bolo, že od septembra 2010 pracujem v zahraničí a na rozmedzí marca a apríla 2011 mi nepredvídateľné pracovné povinnosti zabránili v pobyte na území Slovenskej republiky.

Listom zo dňa 24. 4. 2011 ma Výbor NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií informoval o začatí konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzení rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.

Odpoveď s mojím vysvetlením omeškania som zaslal Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií dňa 6. 6. 011.

Vzhľadom na to, že okamžite ako to bolo z môjho pohľadu možné som si, síce s omeškáním 12 dní, ale splnil svoju zákonnú povinnosť považujem výšku udelenej pokuty za neprimeranú a nespravodlivú...

Verím tomu, že Ústavný súd zoberie horeuvedené dôvody do úvahy pri svojom rozhodovaní o návrhu na preskúmanie rozhodnutia a že zväží výšku udelenej pokuty vo vzťahu k miere porušenia povinností.“

II.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej len „ústavný zákon“) dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred

ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa uznesenia ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 prijatého podľa § 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o zjednotení odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu sa na konanie vo veciach ústavného zákona vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom posudzovaného návrhu je žiadosť navrhovateľa o preskúmanie napadnutého rozhodnutia výboru v konaní podľa jedenásteho oddielu druhej hlavy zákona o ústavnom súde označenom ako „Konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov“ (§ 73a a § 73b zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu je návrh navrhovateľa zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde konanie sa začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej len „orgán“).

Podľa § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde o podaní návrhu platí § 20. K návrhu sa pripojí napadnuté rozhodnutie orgánu podľa odseku 1.

Podľa § 73b ods. 1 zákona o ústavnom súde účastníkom konania je navrhovateľ a orgán, ktorý vydal rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Z citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde vyplýva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov musí navrhovateľ preukázať, že jeho konanie ako verejného funkcionára nebolo v rozpore s týmito ustanoveniami ústavného zákona, teda že povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z citovaného ústavného zákona neporušil, a teda nebol dôvod, aby mu bola uložená pokuta.

Z ustanovení čl. 7 ods. 1 ústavného zákona vyplýva, že verejní funkcionári sú povinní do 30 dní odo dňa, keď sa ujali výkonu verejnej funkcie a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie orgánu určenému v čl. 7 ods. 5 ústavného zákona.

Navrhovateľ oznámenie funkcií, zamestnaní, činnosti a majetkových pomerov za rok 2010 podal výboru 12. apríla 2011, oznámenie mal podať do 31. marca 2011.

Ústavný súd vychádzajúc z obsahu návrhu považuje za podstatné, že navrhovateľ nenamieta, že ako verejný funkcionár bol v zmysle citovaných ustanovení ústavného zákona povinný predložiť výboru oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona v lehote 30 dní, a nenamieta, resp. nepopiera ani to, že porušil povinnosť, ktorú mu ako verejnému funkcionárovi ukladalo ustanovenie čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, práve naopak, navrhovateľ uznal, že označené ustanovenia porušil, čo možno nepochybne vyvodiť z obsahu jeho návrhu „... síce s omeškaním 12 dní, ale splnil svoju povinnosť...“.

Argumenty navrhovateľa vo svojej podstate smerujú iba k jeho nesúhlasu s výškou uloženej pokuty, a to s poukazom na to, že k omeškaniu zaslania oznámenia došlo prvýkrát, oneskorenie nebolo vedené snahou vyhnúť sa zákonnej povinnosti, počas uvedených 12 dní nedošlo k žiadnej zmene jeho majetkových pomerov, čo možno verifikovať aj porovnaním oznámenia za rok 2009 a rok 2010.

Z citovaných ustanovení § 73a a 73b zákona o ústavnom súde však jednoznačne vyplýva, že ústavnému súdu neprislúcha vo vzťahu k pokutám uloženým verejným

funkcionárom podľa ústavného zákona žiadne moderačné oprávnenie. Ústavný súd pripomína, že je štátny orgán (nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti) a jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je pozitívne zakotvený v čl. 2 ods. 2 ústavy, vyjadruje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd sa preto musí dôsledne riadiť vymedzením svojich právomocí vyplývajúcich z čl. 125 a nasl. ústavy a ďalej konkretizovaných v zákone o ústavnom súde a nemôže sa zaoberať podaniami, ktorými sa fyzické osoby domáhajú niečoho, čo podľa ústavy a zákona o ústavnom súde nemôže posudzovať (napr. I. ÚS 447/2010). Ústavný súd teda v tomto prípade nemôže prehodnocovať alebo určovať výšku pokuty, ktorá už bola v súlade s ustanoveniami ústavného zákona správne určená na to príslušným orgánom – výborom.

Prijatým rozhodnutím č. VP/21/11-K zo 6. júla 2011 bola navrhovateľovi uložená pokuta za porušenie povinnosti uloženej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona vo výške mesačného platu verejného funkcionára podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona v ním uvádzanej sume 769 €.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde predmet tohto konania, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je jednoznačne obmedzený na posúdenie konania navrhovateľa ako verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Preskúmaním návrhu navrhovateľa ústavný súd dospel k záveru, že jeho návrh je zjavne neopodstatnený.

Zjavná neopodstatnenosť predmetného návrhu vyplýva z toho, že jej odôvodneniu chýba akákoľvek argumentácia týkajúca sa toho, že by konanie navrhovateľa nebolo v rozpore s právami a povinnosťami uloženými jej ústavným zákonom, a teda neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by ústavný súd mohol kvalifikovať ako relevantné v rámci konania podľa § 73a zákona o ústavnom súde. Z toho dôvodu ústavný súd návrh už po jeho

predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2011